

lo que és lo mateix, d'assegurar-se l'assistència facultativa que té tothom en aquelles poblacions aont aquest sistema de retribució dels serveis mèdics està establert, que són casi totes les de Catalunya; o també, no seria més que generalitzar l'obligació que l'Estat imposa als Ajuntaments de tenir assegurada l'assistència facultativa dels veïns pobres, obligació que, en tal cas, hauria d'extendre's a pobres i rics a tots els veïns, sense distinció de pobres i de rics.

Seria lògica aquesta reforma? Reflexionem-ho.

Tots els individus estan exposats a caure malalts i, per lo tant, a tenir necessitat de l'assistència facultativa, i tothom, ric i pobre, ha de tenir dret a que aqueixa assistència li sigui donada sempre que la necessiti. Ademés, ha de tenir dret tothom a ésser preservat en lo humanament possible, de les malalties infecto contagioses, per a lo que es forçós imposar determinats deures als ciutadans malalts o sospitosos d'estar-ne. I és l'Estat, o per delegació d'ell el Municipi, qui deu garantir a tots els ciutadans, rics i pobres, aqueixos drets i fer complir aqueixos deures sanitaris, i correspon a ell l'obligació de tenir organitzats els serveis mèdics en totes les poblacions, de manera que constituïssin una veritable funció social. La funció sanitària hauria d'ésser un dels objectius primordials de tot poble ben organitzat, i al seu perfeccionament s'hi hauria d'esmersar sempre tota l'atenció i tots els cabals possibles, puix que de la salut física dels ciutadans, tan o més que de la seva salut moral o cultura, en depenen el poder, l'utilitat i el benestar de les nacions. Abandonada aqueixa funció pels poders públics, com o és a Espanya, a la sola iniciativa individual, mai podrà comptar amb òrguens robusts i disciplinats com vindria per al bon exercici de la mateixa i per a obtenir-ne els beneficis que caldria esperar-ne donat l'estat actual de les ciències mèdiques.

Per altra part, el metge o metges d'una població tenim per ventura llibertat de negar els nostres serveis a qualsevol ric encara que no estigui aconducat o que res pagui de conducta, o a qualsevol autoritat que ens els reclami, sense tenir en compte si ens seran degudament remunerats o no? Tota vegada, doncs, que els metges, sigui per humanitarisme o per coacció que la societat exerceix sobre nosaltres ens vegem obligats a garantir l'assistència facultativa al públic no seria just que aquest, per la seva part, ens garantís a nosaltres els mitjans econòmics necessaris per a viure amb el degut decor? Atenent aquesta consideració jo crec que tots els veïns tenen moralment l'obligació de contribuir al sosteniment del metge o metges de la població respectiva aconducant-hi per quantitats proporcionals als seus mitjans econòmics, servint l'excés que podrien pagar uns, en relació als serveis rebuts, de compensació a l'excés de serveis prestats a d'altres en relació a les seves quotes, i no faria més que un acte de justícia l'Estat si amb el segur obligatori de malalties vingués a fer efectiva aquesta obligació, creant un impost per atendre a les obliga-

cions sanitàries en substitució de les actuals conductes.

Sota aquests punts de vista el S. S. O. seria una mida lògica i justa. Seria també beneficiosa? Per a mí no hi ha dubte; tan beneficiosa per als interessos de la classe mèdica en general com per els de la societat.

Emancipat el metge de la conducta, jo que avui dia el té mitj esclavitzat; tenint segur un sou mínim que el permetés viure amb decència i camp obert per a guanyar-ne un altre de suplementari; poguent comptar amb l'ampar del Estat, com els demés funcionaris públics, per a quan arribi a vell o a imposibilitar-se per al treball, amb quin altre esperit exerciria la seva delicada professió i qu'n cambi en aqueix exercici es realitzaria! Jo crec que la pràctica de la medicina per a que rendeixi tota la utilitat a que pot aspirar, donat l'estat actual de la ciència, hauria de sofrir una radical transformació. L'individualisme extremat que impera entre els metges s'hauria de substituir per una estreta col·laboració i solidaritat professionals, puix un cos facultatiu disgregat, atomitzat, en que cap element se sent solidari dels altres sinó que actúa al seu caprici, sense cap nexa que relacioni les diverses actuacions ni les encarrili envers la consecució de fins determinats, ha de reportar molt migrats beneficis a la societat i al perfeccionament professional. I aqueix cambi cada dia es fa més apremiant a causa del progrés científic que imposa al metge, en quasi tots els casos que es presenten al seu estudi, l'aplicació de tècniques i de mètodes tan delicats i nombrosos que impliquen un cumul inmens de coneixements i d'habilitats, impossible d'ésser abarcat per un home sol, per gran que sigui la seva potència intel·lectual i sensorial, per lo que es fa precis, cada dia amb més apremi, la divisió del treball i la col·laboració entre tots els elements integrants de les ciències mèdiques. Això que els metges de les grans ciutats poden resoldre fàcilment, constitueix un problema que atormenta l'esperit del metge rural, conscient de la seva responsabilitat i de la seva impotència. I aqueix problema de la col·laboració entre companys d'un mateix poble o de pobles veïns, en substitució a la guerra *a outrance* que sol imperar sempre entre ells, jo crec que la institució del S. S. O. de malalties generalitzat a tothom podria ajudar-nos molt a resoldre'l.

Deixeu que el metge rural s'emancipi econòmicament deslliurant-lo del jou ominós dels aconducats i de la temença a caure en desgràcia dels cacics; que el pervindre incert no sigui per a ell una obsessió que l'impulsi constantment, no a augmentar els seus coneixements i a perfeccionar-se en les seves tècniques de treball, sinó a anar amb afany en busca de la pesseta i del nou client, arreballant-lo de l'abast d'un company tal volta més necessitat que ell; facilitant-li l'accés a laboratoris ben dotats de personal i de material i veureu com s'esvairà la desconfiança que actualment es tenen entre sí els metges que exerceixen en un mateix poble o en pobles veïns i com s'establirà entre ells relacions de franca col·laboració, i com la pràctica de la medicina